

Màscares

Vaig veure una màscara caminant! La vaig reconèixer sobtadament, com una presència secreta que es desvela amb un somriure de complicitat, de superioritat. La vaig mirar mentre ens creuàvem... La vaig recordar de seguida. Era ella; la màscara universal. L'embolcall de totes les vides. Era Ella; un motlle buit, amorf, flonjo, que adopta totes les semblances.

Llavors em vaig espantar! Jo també era ella o, millor dit, ella em recobria i donava semblança al meu jo exterior, a allò que els altres veuen de mi. Ella era l'expressió de la meua cara: seriosa, simpàtica, alegre. Ella era la distància o la joia amb la qual em presento. Tot això era ella. Tot això era també ella.

Sobtadament la pregunta em va assaltar: Què veuen de mi els altres? Què veig quan em miro al mirall i capto, amb la cua de l'ull, aquesta cara reflectida que em costa reconèixer? Només màscares; màscares que revestim de significats llunys de la vida que volem expressar. I, amb tot, elles, les màscares, continuen somrient el somriure de qui tot ho posseeix amb total discreció, silenci i parsimònia.

Ella, la màscara, la única cosa viva. Ella que va passar al meu costat, silenciosa, riallera, enigmàtica. I que, en un moment, potser, de debilitat, em va somriure, còmplice, recordant-me que, si jo sóc allò que penso, la meua cara no és mai allò que penso que expressa.